

Líst izhaja
dvakrat na mesec.
Posamezna št. 75 p
Mesečna
mesecno 1.50 B.
Reklama se ne
vrača.
Redakcijska plačila
se ne sprejemajo.

VOJNI INVALIDI

Poštnina plačana
v gotovini.

Uredništvo in
skladnica v
št. Peterova 1
Ljubljana.

Clasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov v kraljevini SHS.

Javna zahvala.

Udruženje vojnih invalidov, vdov in sirot, podružnica v Ljubljani, usoja si v imenu bednih vojnih žrtev izreči tem potom toplo zahvalo vsem onim, ki so se odzvali prošnji in s svojo radodarnostjo pripomogli do lepega uspeha svetličnega dneva prirejenega v nedeljo dne 10. maja t. l. v Ljubljani. Predvsem se iskreno zahvaljuje za požrtvovalno sodelovanje cenjenim damam vseh sodelujočih društev, ki so celo akcijo aranžirale in vodile. Dalje marljivim gospodičnam, ki so kljub slabemu vremenu do konca vztrajale pri prodajanju svetlic. Zahvaljuje se končno železničarski godbi »Sloga«, ki je na prošnjo uprizorila promenadni koncert v »Zvezdi«. — Naj bodo vsi uverjeni, da so storili dobro, človekoljubno delo, za katero so jim nesrečne vojne žrtve srčno hvaležne.

Obenem prosi vse one, ki iz kakršnegakoli vzroka niso mogli prispevati k svetličnemu dnevu, da to store naknadno in pošljejo eventualne prispevke imenovani podružnici.

V Ljubljani, dne 11. maja 1925.

O d b o r.

Memorandum.

Ko smo čuli kakšen načrt invalidskega zakona je izdelala komisija in kako žalosten rezultat misli doseči naša dolgoletna borba, smo se takoj pripravili za nadaljno obrambo svojih pravic.

Naš središnji odbor je zavzel takoj najmerodajnejšo pot in sicer zopet pri Najvišjem zaščitniku, Njegovem Veličanstvu.

Izdelal je memorandum, katerega je izročil kralju.

Memorandum vsebuje jedrnato obrazloženje situacije.

Uvodoma povdarja kako so si mogli posamezni državljani tekom sedmih povojnih letih ustvariti razne povoljne eksistence, med tem, ko so popolnoma zapuščene vojne žrtve skoro brez vsake zaščite in pomoči. Udruženje se trudi, da bi kolikor toliko ublažilo žalostno obsodbo svojih članov in jih tolaži v veri na boljšo bodočnost ter jih drži neprestano v ljubezni do domovine.

Država je prišla do tega, da rešava naše težko in mučno vprašanje. Pripravljena je sprejeti invalidski zakon, ki naj poboljša bedno stanje vojnih žrtev in jim podaljša opasno življenje še za par let.

Kakor izgleda stanje, je udruženje primorano, da za svoj mučniški stalež dvigne pred prestolom svojega Najvišjega zaščitnika protest in prosi pomoč.

Nov projekt invalidskega zakona pogaža naša prava in hoče prezreti vse zasluge in do-prinešene žrtve za kralja in domovino.

Naše vprašanje kakor se misli rešiti ne izgleda, da ga rešujejo prijatelji naroda, temveč grobi birokratski interesi, ki podcenjujejo naše žrtve in kri.

Od Veličanstva ne prosimo nič več, kakor zaslužene pravice. Prepričani smo, da izreče za nas zopet svojo Vzvišeno kraljevsko besedo, da se rešijo naša prava.

Osnovne zahteve Udruženja so te-le:

1. Priznanje in oškodovanje zaslug in nikake zaščite ali pomoči.

2. Minimum 30 Din predvojne vrednosti iz zakona o invalidih od leta 1914, preračunjen v današnjo valuto ter doklade napram vsakokratnim razmeram.

3. Izenačenje aktivnih in rezervnih oficirjev brez ozira na profesije in materijalni položaj ter prevedbo na plače po zakonu od 1923 leta.

4. Obdržanje čl. 25 sedanjega začasnega zakona in v novem projektu zakonito priznanje invalidske organizacije (Udruženja).

5. Neograničene železn. vožnje za polovično ceno za invalide, za njih družine pa trikrat na leto.

6. Avtonomno ustanovitev Narodnega fonda za invalide ter aktivno udeležbo predstavnikov udruženja pri njem.

7. Dosežene pravice udruženja po začasnem zakonu od leta 1921 čl. 15 in § 58 pravilnika morajo ostati tudi v novem zakonu.

Nadalje podkrepi memorandum te zahteve z obrazloženjem.

K točki 1, ki zahteva priznanje in ne pomoč, odgovarja dejstvo, da so vojne žrtve do-prinesle žrtvovanje za domovino, za kar jim gre moralna satisfakcija. Podpora ali pomoč se daje siromakom iz človekoljubja, heroji pa zaslužijo svoje pravice.

K točki 2. Po ustavi in zakonu smo šli v vojsko in sodno so nam priznana prava. Zato ne smejo postati prikrajšana ali da bi jih kak zakon spreminjal. Zato zahteva udruženje, da se z ozirom na današnjo draginjo predvidi isti življenjski minimum, ki ga je predvideval predvojni zakon, to je vsaj 30 Din mesečno v takratni valuti. Življenje se je kljub temu 15krat podražilo. Zato naj bo to kot osnova, poleg tega pa je treba določiti draginjske doklade napram življenjskim prilikam.

K točki 3. V vršenju službe za kralja in domovino ni bilo razlike med oficirji. Ako se država protivi ima samo škodo, ker ustvarja grobi antagonizem med onimi, ki so imeli za časa vojne enake pravice. Vojna je izbrisala razliko med aktivnimi in rezervnimi oficirji, nesreča jih je zjediniła, zakaj sedaj delati razlike, ker imajo vsi enake zasluge v vojski. To vodi do neljubih posledic in mora biti cilj invalidskega zakona, da to prepreči.

S teh razlogov želi udruženje, da pridejo vsi oficirji brez razlike do svojih pripadkov, brez ozira na sedanje profesije po vojnem ali činovniškem zakonu.

K točki 4. Iz projekta zakona je izpuščeno invalidsko udruženje. Sedanji zakon v svojem členu 25 določa, da se morajo vojne žrtve udružiti v svoji organizaciji. Sedem let posluje udruženje kot najboljši regulator med državo in invalidi in pokazalo je med njihovimi vrstami jako odlične rezultate. Prvi v državi so se duševno ujediniili invalidi. To jedinstvo Srbov, Hrvatov in Slovencev v invalidskih vrstah naj služi za primer drugim, na kar smo mi lahko vedno ponosni. Udruženje je vedno materijelno pomagalo in tolažilo mase, ki težko pričakujejo rešenja invalidskega vprašanja. Ustanovilo je ekonomske naprave, ki služijo v pomoč vojnim žrtvam. Praksa je pokazala na celem svetu, da organizirani ljudje z enakimi jedinstvenimi interesi najbolje služijo v dobrobit države. Vsi dosedanji projekti invalidskih zakonov so predvidevali obveznost organiziranja vojnih žrtev, ker se je smatralo, da je udruženje najboljši sodelavec za državo v težkem poslu oskrbovanja invalidov, vdov in sirot. Vojne žrtve udružene v udruženju pod zaščito Nj. Vel. kralja predstavljajo najmočnejšo nacionalno organizacijo v državi, ker je sestavljena iz najboljših in najuglednejših predstavnikov našega plemena in je najboljši propagator za našo državo in patriotizem. Država mora tako organizacijo v svojem interesu vedno favorizirati. Dobrotvorno delo udruženja je treba zakonskim potom povečati.

K točki 5. V vseh državah, tudi v najslabše materijelno stoječih, je priznana invalidom ugodnost pri vožnjah. V toliko bolj bi morala naša država to dovoliti iz ljubavi napram njej. Vsi državni uslužbenci imajo kot fizično zdravi ljudje neograničeno ugodnost vožnje njihove družine po trikrat v letu.

Ne vemo, zakaj bi se to pravo ne dalo tudi vojnim žrtvam, da bi si mogle popraviti svoj ekonomski položaj.

K točki 6. Naše udruženje vidi Narodni fond kot samostojno narodno ustanovo, katere cilj naj bode, da iz vseh slojev našega naroda priteče pomoč k temu, kar ne zmore sama država. Razvije naj privatno inicijativo, katere državni organi ne bi mogli nikoli. Nov projekt predvideva Narodni fond za popolnoma birokratsko ustanovo, ki bo pod oblastjo svojega ministra in bo izgubilo narodno obiležje.

Na ta način se vstvarja dispozicijski fond, ki se ne more kontrolirati; Narodni fond je bil zamišljen kot zares narodna ustanova, v kateri bi bili poleg predstavnikov oblasti in udruženja tudi zastopniki naroda. Taka ustanova bi zbirala bogate moralne in materijelne sile celokupnega naroda. Imela bi ugled pri naprednih državah in bi oskrbovala vojne žrtve z garancijo, da nas bodoče vojne ne bodo zalotile nepripravljene. Po vladinem načrtu naj bi postala ta ustanova kolegij treh članov. Udruženje vidi v tem, da bi ne bil Narodni fond, ker bi imel zelo omejene dohodke ter bi ne imel dovolj izvirov za pomoč bednim vojnim žrtvam. Edino pravilno funkcioniranje bi se zagarantiralo z udeleževanjem raznih predstavnikov države, naroda in invalidskega udruženja.

K točki 7. Da se omogoči dobrotvorno delo udruženja v prid vojnih žrtev, je potrebno nuditi v novem invalidskem zakonu finančno pomoč, katero so organizacije uživale po čl. 15 in § 58 pravilnika, ker je to že pridobljeno pravo. To ni nič drugega kakor odškodnina za privilegije, katere imajo vojne žrtve pri raznih koncesijah. Uprava državnih monopolov se je sporazumela z udruženjem mesto raznih licitacij, pri katerih bi moralo biti udruženje sodelovano, da mu daje 4 pro mille o odprodaje tobaka. Nov projekt ni uvidel potrebe, da bi pustil to pravico, katero so si invalidi s trudom priborili.

Nato apelira udruženje na Veličanstvo, da se blagovoli zavzeti za naše pravice, katere načrt invalidskega zakona izpušča, ker je načrt prešel že preko ministrskega sveta in udruženje nima moralne sile, da bi moglo svoje pravice ubraniti. Upa, da se bo Veličanstvo zavzelo za pravično stvar svojih borecev in vojnih tovarišev. Dovoljuje si opozoriti Veličanstvo na dejstvo, ki izvira že iz časa kakih 4 let. Pred 4 leti se je izvršil projekt invalidskega zakona. Pozneje pa se je že z več ko 15imi načrti moglo le konstatirati stalno padanje smisla in volje pri pristojnih faktorjih, da sprejmejo dober in moderni invalidski zakon.

Vsaka redakcija načrta je slabša, kar znači vedno korake nazaj, ker vsak vladini načrt izvzema nekaj dobrega, kar je po odločnem trudu invalidov ostalo v načrtu.

Predidoci načrt je pokazal očitno prvenstvo in neposlabšanje dosedanjih odredb. Ta zadnji projekt pa ne bi priznal nič več kakor svoječasna naredba z dne 20. februarja 1920 in zakon o začasnih pomoči.

Oči naših nesrečnih tovarišev vojnih žrtev so uprte vse v Vaše Veličanstvo, da brez Vašega pristanka ne postane zakon projekt, ki so ga korigirali ljudje brez ljubavi. To bi bil najhujši udarec po sedmih letih.

Tako poročamo glavne poteze memoranduma.

V kolikor moremo zasledovati potek našega vprašanja, stoji naš zakon zopet bolj v daljini. Predvideni so sami drugi projekti vlade, ki jih misli uzakoniti.

Vendar pa upamo, ako prav pride naš zakon kmalu na vrsto, da ne bo tak kakor ga predvideva sedanji načrt, ker se zanašamo na pomoč našega Najvišjega zaščitnika in hočemo s pažnjo in vso svojo organizirano močjo stati na straži, da izvojujemo vsaj najpotrebnejša naša prava.

Pred kongresom.

Stojimo pred Binkošti, ko se po naših pravilih vrši vsakoletni kongres vseh delegatov Udruženja vojnih invalidov kraljevine SHS. Kongres se vrši na pravoslavne Binkošti, ki bodo začetkom junija.

Dne 4. junija t. l. odpotujejo vsi delegati iz Slovenije, katere je izvolil občni zbor izvršnega odbora v Ljubljani, da zastopajo naše člane na kongresu.

In sicer je izvoljenih iz teritorija Slovenije, to je iz posameznih podružnic 10 delegatov, od izvršnega odbora pa poleg dveh članov središnega odbora še štirje delegati. Začetek kongresa je dne 7. junija t. l. in sicer v Skoplju in traja gotovo še 8. in 9. junija t. l.

Dnevni red še ni objavljen, pač pa mora biti vsakemu našemu članu jasno, da bo imel kongres dosti posla in bo moral obravnavati naše vprašanje v jako nezadovoljivem in slabem stanju. Predvsem bo moral zavzeti taktiko udruženja v našem vprašanju.

Izkušnje nas uče, kako slabo nam predvidevajo rešitev in kako nezadosten in nesocijalni invalidski zakon nam ponujajo.

Naše udruženje ne more pripuščati kot organizirana moč, da bi se naše vprašanje rešilo na ta način. Hoče, da ne bo plod dolgotrajne borbe zakon, ki bi bil mogoče še slabši od sedanjega začasnega.

Zato naj bo kongres manifestacija za pravični invalidski zakon in naj zbere združene sile za legalno borbo. Edino naša organizacija je danes branitelj pravic vojnih žrtev.

Vsi drugi sloji našega naroda se malo brigajo za rešitev invalidskega vprašanja, najmanj pa oni, od katerih je odvisno največ.

Saj smo imeli zakonske načrte že večkrat izdelane, in že celo pred parlamentom. Treba bi bilo le izreči odločilno besedo in naš zakon bi bil sprejet. In sicer bi bil lahko kolikor toliko zadovoljiv, ker smo pri nekaterih načrtih sodelovali mi sami in so bili izdelani v našem smislu.

Da se bo to zgodilo tudi z načrtom, ki misli zares postati naš zakon, za to naj skrbi in se pobriga naš kongres in naj zbere moralne sile. Dovolj je čakanja sedem let, mi moramo dobiti takoj pravičen in socijalni invalidski zakon, ki bo za enkrat in vselej uredil vprašanje mase vojnih žrtev.

Na tem se bo potem zidalo vse. Videli bomo, kaj nam bo nudila za naše žrtvovanje država in spopolnili bomo svoje udruženje, da bo še več zmožno napraviti v dobrobit članstva. Vsa notranja organizacija in ustroj sta precej odvisna od invalidskega zakona.

Po tem se more urediti zdravstveno delavsko združenje in vsa druga vprašanja, ki so tako važna za nas vojne žrtve.

Vse drugo notranje delo naj pusti kongres bolj na strani.

Loti naj se glavnega to je taktike za dosego rešitve invalidskega vprašanja.

Temelja nam je treba, na katerem se bo vse zidalo, to je zakona.

Od njega je odvisno celo vprašanje in tudi naš obstoj.

V brezpravnosti se lahko naredi marsikaj in tudi čutimo dovolj, kam se je privedlo vprašanje ubogih vojnih žrtev, takorekoč do likvidacije. In to v največji sili in potrebah v katerih se nahajajo vojne žrtve.

Poldrugstotisoč vojnih žrtev predstavlja že precejšno mesto v državi, ki nima danes zakona, nima pravic in življenja. Za tako veliko maso ne vidijo toliko važnosti, da bi regulirali njeno pravo.

Ako sploh mislijo kedaj, naj vendar že enkrat rešijo vprašanje vojnih žrtev. Tako inicijativo jim je treba od strani udruženja zadati.

Treba je neprestano hoditi od Poncija do Pilata tako dolgo, da bo res postalo nekaj.

V rokah vsega našega članstva je bodoči razvoj in naša borba.

Ne, delegati po lastnih močeh ne morejo prinesiti vsega na kongres.

Članstvo naj jih podpre, utrdi s svojimi mislimi, predlogi in dejanji, potem bodo lahko povzročili veliko v naši borbi.

V tem smislu pozivlja izvršni odbor vse svoje podružnice in vse funkcionarje ter člane, da razmišljajo taktiko in stavijo predloge našim delegatom in kongresu.

Po pravilih je treba, da najkasneje 8 dni pred kongresom javimo pismeno svoje predloge.

Kakor vidimo, se dosedaj še ni noben naš odbor temu odzval.

Pozivljamo podružnice, da vsaj do 24. maja t. l. stavijo izvršnemu odboru eventualne svoje predloge za kongres, da jih potem izvršni odbor predela in pošlje središnjemu odboru.

Pokažimo, da smo v Sloveniji resni delavci, da smo organizirani in moremo marsikaj storiti.

Pokažimo tudi, da nam ne priznavajo zaštonj, da prednjačimo v organizaciji.

Kongres naj bo združena manifestacija vseh bednih vojnih žrtev za svoj življenjski obstoj, ki ga mora takoj zasigurati pravičen in pošten invalidski zakon.

V tem znamenju apeliramo na kongres.

Častniki v invalid. staležu.

Med častniki invalidi se opazuje neko prerekanje glede enakosti. Aktivni častniki hočejo zapostavljati rezervne in jim ne priznavajo istega prava. V tem smislu nastopa »Oficirski klub«, ki hoče postaviti same aktivne oficirje invalide v ospredje in k boljšim ugodnostim, rezervne pa zapostaviti.

Na drugi strani pa se misli ločiti zopet častnike iz Srbije in Črne gore, od naših prečanskih. Med častniki, ki so služili za časa vojne, ne more biti nobene razlike.

Iste dolžnosti na fronti, kakor v ozadju so vršili aktivni in rezervni častniki. Popolnoma enake funkcije, enako plačo in vse druge ugodnosti so uživali. Invalidski zakon, ki je v vsakem oziru kolikor mogoče nezadosten, pa seveda ne misli nuditi vsem častnikom enakih ugodnosti, ker bi bilo to preveč obtežljivo, ker

pravilno je, da se v posameznih okrajih, naj razdele med vojne invalide, vdove in sirote, pa bo vsak lahko živel. Potem tudi ne bo treba toliko uradov in pisanja.

Rak. Res je. Če greš danes prositi pomoči, odklonijo te, rekoč, da nimajo denarja, da je vse pošlo in da imajo že ne vem koliko prošenj. Hodim n. pr. že par mesecev prosit. Hočem kupiti orodje, da bi začel svoj obrt, pa tudi zato ne morem dobiti nič.

Zima. Prosil sem za službo pri nekem konzumu. Povdarjal sem, da sem invalid in da mi gre zelo slabo. Kaj so mi rekli? Vi pridete na vrsto šele, če ne bo nobenega zdravlega. Ko sem oporekal, so mi pokazali vrata in me na to, ko sem moral postati nekoliko osoren še opsovali, da sem delomržež. Tako me je jezilo, da bi se najraje bojeval z njimi, ako bi ne bilo očesa pravice, pod katero bi lahko padel, potem bi mi pa lahko še naredili, da ne bi bil več invalid.

Rak. E brate, kaj pa se je meni dogodilo. Zadnjič sem naletel na cesti, ko je bil naš cvetlični dan, na par kmetov. Ko so jim deklice ponudile cvetke rekoč, da se prodajajo za invalide, so rekli: Mi plačamo tako veliko davkov, da ne morejo invalidi potrebovati ničesar več. Nisem se mogel vzdržati in vtaknil sem se vmes.

je častniški stalež ako se vpoštevajo vsi rezervni častniki invalidi, potem prevelik.

To vprašanje pa je treba razumeti in poudariti, da bi se moralo rešiti čisto na drugačen način.

Kot vojni invalidi morajo biti vsi častniki enaki, zato jim mora invalidski zakon nuditi popolnoma enake ugodnosti in pravice.

Kot državni uslužbenec pa vsi častniki nikakor ne morejo biti enaki, ker je treba vpoštevati njihova službena leta.

Gotovo je, da vojni zakon ne more nuditi rezervnemu častniku, ki je služil štiri leta toliko, kakor aktivnemu iste šarže, ki je služil na primer petindvajset let.

V tem oziru nima invalidski zakon popolnoma nobene ingerence, ker ne moremo zahtevati, da bi rezervnega častnika za to, ker je invalid, kar vpokojili s polno pokojnino. Pač pa je edino pravično, da sta rezervni in aktivni častnik v pogledu invalidnine in vseh drugih ugodnosti po invalidskem zakonu popolnoma enaka.

Pravično bi bilo tudi, da se popolnoma za vsako delo nesposobnemu oficirju, bodisi aktivnemu ali rezervnemu prizna polna pokojnina, ker mu je odvzeta vsaka možnost dosege svojega cilja, ki bi ga lahko dosegel.

Druga stvar pa je za nas invalide, ki se nam zdi popolnoma nejasna, kako se izplačujejo oficirske gaže.

Da so častniki vpokojeni po zakonu o ustrojstvu vojske, to je jasno. Na vsak način prejemajo iz vojnega fonda tudi svoje gaže razven invalidnin.

Videli pa smo sedaj o priliki izplačevanja invalidskih doklad iz sto milijonskega kredita pravo čudo. Podpolkovnik iz Srbije je dobil sam toliko, kakor vse vojne vdove v Sloveniji skupaj.

To pa niso bile več doklade na invalidnino, sicer bi procentualno nikdar ne mogle znašati toliko.

Izgleda, da se po vojnem zakonu upokojeni aktivni častniki izplačujejo tudi iz invalidskih kreditov. Zato manjka za invalidnine kredita in zato se išče z raznimi redukcijami načina, da bi se kolikor mogoče zmanjšal invalidski stalež.

Za nas mora biti merodajno, da častnik invalid dobiva invalidnino iz invalidskih kreditov, kot dosluženi državni uslužbenec pa se mora popolnoma ločiti od invalidskega zakona in dobivati svoje prejemke tam, kakor vsi drugi vpokojenci.

Popolnoma enaka sta pa kot invalida aktivni in rezervni častnik in po našem invalidskem zakonu upravičena do enakih invalidnin in vseh drugih ugodnosti.

Velika krivica obstoja tudi pri vpokojitvah častnikov po vojnem zakonu. Tam se namreč ločijo častniki iz Srbije in Črne gore z dobrovoljci od prečanov.

Prvi dobivajo pokojnino po današnjih valutarnih razmerah, drugi in sicer prečani pa popolnoma predvojne kronске pokojnine. Nikake pravne podlage ni za to, da se prečani smatrajo za državljane II. vrste.

Rekel sem, da bi jim prav privoščil vse dobrote, katere uživamo invalidi. Povedal sem jim vse, pa niso hoteli verjeti. Malo so se vendar čudili, nato so nas pa smatrali vse za lenuhe, delomržeže in ne vem še za kaj. Prijatelji, taka je danes naša invalidska.

Mi se reveži borimo za svoj težki obstanek, gospoda na visokih mestih se ne briga nič za nas, ljudje pa mislijo pri tem, ko se vedno samo piše o zakonih in podporah, da bog ve kaj vse dobivamo.

Špeč. Kaj pa je z našim zakonom? Sedaj se zopet sliši, da ga bodo sprejeli?

Rak. Prijatelj! Mi se ne smemo prav nič zanašati. V sedmih letih bi ga že davno lahko sprejeli. Tako pa samo flikajo zdaj en načrt zdaj drugega, nazadnje pa vse skupaj zaspri in tudi sedaj bo zaspalo, jaz že tako mislim. Poštene pokojnine nočejo dati, polovičnih voženj tudi ne, koncesij nobenih, s podporami bo pa tako kot sedaj. Kaj ti potem koristi zakon?

Špeč. Saj izgleda tako, da bo počasi vse zaspalo. Mi bomo pa tako kot v prejšnjih časih starčki z lajnami po oglih prosili. Tako nas bodo spraševali otroci in pravili jim bomo, da smo postali invalidi v svetovni vojni in da je taka usoda pohablencev.

To je naša bodočnost in nič drugega.

Invalidski pogovori.

V parku na klopi. Nedelja popoldan.

Špeč. Sedem let sem že invalid, manjka mi desna roka pa vsega skupaj nisem še dobil pomoči toliko, kolikor bi en mesec potreboval.

Rak. Meni se ne godi nič boljše. Ves esm za nič. Ali naj me pozdravijo, ali pa preskrbe, da bom dostojno živel.

Zima. Kaj pa sploh danes dobimo invalidi? Tistih 7 Din 50 p ni nič. Službe ti ne preskrbe, saj so jih celo dosti iz državnih služb odpustili. Podpore ti ne dajo. Drugega zasluzka ne dobiš nobenega.

Rak. Namesto, da bi sprejeli invalidski zakon, so vpeljali redukcijo. Razne moje kolege, ki so težki invalidi, so reducirali in jih nočejo več priznati. Jaz sam bi lahko potrdil, da so jih veliko reducirali krivično, ker jih poznam in sem jih videl v vojni in ko so bili ranjeni.

Zima. In vse to so naredili samo zato, da bodo dobili več višji oficirji, celo taki, ki sploh nimajo ničesar pokazati, da bi bili invalidi.

Špeč. Če bi le povedali, koliko dobe na invalidskem davku. Ali sta že kdaj slišala kak obračun? Jaz pa rečem, kakor mi je pravil naš davkarski uslužbenec.

Vse tisto, kar se pobere na invalidskem

To ni socijalno in ni pravično, posebno ker plačujejo vse pokrajine ogromne davke in so v tem oziru popolnoma enakopravne. V nobeni državi ne obstojajo več predvojni prejemki in zakaj, da bi morali biti ravno v naši bratski državi nekateri ljudje tako pritisnjeni k tlom.

Po ustavi smo vendar vsi državljani pred zakonom enaki.

Mi hočemo, da bodo častniki vsled invalidnosti prejeli popolnoma enake ugodnosti po invalidskem zakonu in tudi kot vpokojenci po službenih letih po vojnem zakonu enake pokojnine, najsi bodo prečani, Srbijanci, Črnogorci ali dobrovoljci. Ločitev je krivična. Nikakor pa ne moremo priznavati, da bi se iz skromnih invalidskih kreditov izplačevale častniške gaže, ki jih prejema po vojnem zakonu vpokojeni aktivni častniki.

Zdravilišče Golnik.

Težko smo jo pričakovali, polni strahu in upa, da pride in nam prinese solnce in zdravja. Dolge mesece smo zrl skozi okno v odurne zimске dneve, kakor bi hoteli s tem pospešiti njen prihod. In uslišala je naše tihe prošnje ter priplavala v belih perutih — topla, zelena pomlad... Naše srce je zatrepetalo veselja in naša duša se je poživila z nado, da bo z njo prišlo k nam — bednim — tudi zaželjeno ozdravljenje.

Mesec maj je odel naravo s pisanim plaščem; vse raste, cvete in se razvija. Kamor oko pogleda, samo življenje. A vse to je — delo pomladi. Ali nismo torej upravičeni, da tudi mi pričakujemo, da nas solnčna pomlad poživi in pozdravi, da nam da novega življenja? Upravičeni smo in zato moramo skrbeti, da bomo njegova blagoslova tudi deležni!

Na Golniku so naši tovariši dočakali, da so jih preselili v lepo novo stavbo, ki se ima še tekom letošnjega leta popolnoma dokončati. S hvaležnostjo zremo na to delo, ki naj nam bo upanje in tolažba v težkih dnevih našega življenja. Zaupamo Udruženju, da se bo za stvar energično zavzelo in pri merodajnih činiteljih izprosilo čimprejšno dovršitev zgradbe. Naj bo nova stavba še preskrbljena z električno razsvetljavo, naj se namesti v njej tudi Röntgenov aparat, pa bo nudila revnim vojnim žrtvam odgovarjajoč sanatorij.

Naši tovariši so v novi stavbi veliko na boljšem. Njihova razdelitev je zelo ugodna, možnost infekcije pa je odstranjena. Stara stavba bo odslej služila izključno rekonvalescentom. Današnje stanje invalidov v zdravilišču je primeroma zelo nizko. Vseh bolnikov je 44, a od teh je 20 rekonvalescentov. Prostora je še za približno 50 bolnikov. Z ozirom na dejstvo, da odide iz zdravilišča 30 odstotkov popolnoma zdravih, kar dokazuje veliko ugodnost, ki jo nudi sanatorij, se nam čudno zdi, da se tovariši te ugodnosti ne poslužujejo v večji meri. Zato bi svetovali onim, ki jih muči zavrata bolezen, da se odločijo za Golnik, kjer bodo v polni meri

Usoda invalida siromaka.

Na robu vasi je stala stara na pol podrti kočica, podprta od vseh strani. Bogati posestniki v vasi so se ozirali prezirljivo na njo in izgledalo je kakor, da jo je njen posestnik postavil v nadlego vaščanom milostno na zadnjem koncu vasi.

Tako sta se smatrala tudi njena stanovalca. Stara izključena starka Mica in njen edini sin Lojze sta delila svojo srečo v njej.

Lojze je bil poljski delavec, za kar ga je uporabljala vsa vas, zdaj ena hiša, zdaj druga. Po njegovi pridnosti je dobivala preživljanje od vaščanov tudi mati starka.

Ker je bil vzgojen v pomankanju je bil Lojze šibek, bolehen fant, mračnega temperamenta. Bil je ravno ob začetku vojske 20 let star, zato ga je tudi takoj doletela bridka vojaška služba. Težko in z veliko skrbjo je zapustil nadvse ljubljeno mater starko, saj še nikoli ni bil nad 24 ur od nje. Njena usoda ga je skrbelo in bolela. Toda zanj ni bilo oprostitve.

Brez obotavljanja je moral iti takoj v mesto v vojašnico.

Tam so ga hitro urili in mu ugladili njegovo kmečko okornost.

Kako težko mu je bilo po domu, po zapuščenih materi, od katere ni slišal nič. Pisati mu ni mogla, saj ni znala, vaščani pa niso bili

deležni skrbnega zdravljenja in — nove pomladi.

Neprijetno nas je dirnila vest, da nas hoče zapustiti naš ljubljani šef-zdravnik g. dr. Neubauer, ki je začasnno na dopustu. Kdor pozna njegovo veliko požrtvovalnost in očetovsko skrb, s katero se posveča zdravljenju vojnih žrtev, ta bo vedel, kaj bi z njim zgubili. Kdor je bil deležen njegove oskrbe, ohranil ga je vedno v hvaležnem spominu. Zato je naša iskrena želja, da bi nam usoda g. šef-zdravnika še nadalje pridržala v našem zdravilišču.

Tovariši, ne odvrčajte zdravja, ki vam ga nudi mati narava! Najlepši in nazpripravnejši letni čas je, da si izboljšate svoje šibko zdravje. Izkoristite, kar se vam ponuja!

Cvetlični dan v Ljubljani.

Podružnica Udruženja vojnih invalidov za Ljubljano in okolico, je priredila dne 10. maja t. l. s sodelovanjem Kola Jugoslovanskih sester, športnega društva Atena, Splošnega ženskega društva in Društva krščanskih žena cvetlični dan v mestu Ljubljana.

Omenjena društva so zelo požrtvovalno pomagala ljubljanski podružnici pri tej koristni akciji.

Vršile so se predpriprave potom sestankov vseh teh društev.

V nedeljo, dne 10. t. m. ob 8. uri zjutraj se je pričela razprodaja cvetlic in odkupnih znakov na 10 stojnicah v mestu. Poleg tega so hodile po vseh glavnih ulicah gojenke raznih šolskih zavodov in sicer iz mestnega liceja, šentjakevske meščanske šole in trgovskega tečaja »Gorazd«.

Na stojnicah so bili dodeljeni posameznim odličnim damam nekateri vojni invalidi, požrtvovalni člani.

Kljub slabemu vremenu so vse dame in invalidi vztrajali na svojih mestih in vršili uspešno prodajo.

Pri občinstvu je bilo opaziti zadosti smisla za pomoč bednim vojnim žrtvam.

V »Zvezdi« se je vršil radi cvetličnega dneva koncert železničarske godbe »Sloga«, ki je s svojim marljivim in popolnim igranjem privabila precejšnje število ljubljanskega občinstva v šetališče. Zato je bila tamkaj najbolj koncentrirana prodaja cvetlic.

Cvetlični dan se je zaključil s precejšnjim uspehom ob 13. uri. Le žal, da ni bilo lepo vreme, sicer bi bil še bolj popoln.

Vsa čast gre raznim cenjenim ljubljanskim damam, članicam gori omenjenih društev, da so s tako požrtvovalnostjo delovale v prid akciji.

Enako vsem nadebudnim gojenkam raznih šol, ki so izvršile prav veliko delo.

Tudi odbor ljubljanske podružnice Udruženja vojnih invalidov je pokazal pri tem vso svojo energijo, ki jo je zastavil v prid svojemu članstvu.

uslužni za nadležne stare vžitkarje in bajtarje. Župan ji je vendar preskrbel, da je prejela malo preživljansko podporo za svojim Lojzetom.

Kako žalostni, a vendar potrebni so bili dotični novčiči.

Lojze je bil dodeljen maršbataljonu in odšel je v Galicijo. Nikoli ni še slišal od take dežele.

Daleč, daleč se mu je zdelo, ko se je vozil v mrazu in nezakurjenem tovornem vagonu.

Naposled je vendar prispel njegov bataljon do cilja.

Kratek odmor in že so korakali v bojno vrsto.

Kako grozovito je bilo tam. Večno bobneje in od vseh strani smrt in nevarnost.

Pretrpel je vse muke in grozote, naposled je padel omagan na tla, zadet od šrapnela in brez noge. Nezavesten je bil, ko so ga prenesli nazaj do prve zdravniške pomoči. Prišel je k sebi in prva misel mu je bila, kako bo sedaj preživljal svojo ubogo mater, ko ne bo več za delo. Bog ve kaj je z njo doma, mogoče je tudi tako hudo kot tukaj, ali pa če je sploh še živa, tako je premišljeval. V bolnici ji je sporočil svojo usodo po karti, na katero pa je moral pristaviti, da mu gre dobro, čeprav je bilo drugače.

Po izlečenju ga je vojaška oblast poslala domov kot invalida.

Po bergljah je stopal proti domači vasi in kako tesno mu je bilo pri srcu, ko je srečeval

Dobiček cvetličnega dneva se bo porabil za podporno akcijo revnih članov ljubljanske podružnice. S temi in drugimi dohodki se misli na sličan način, kakor v lanskem društvenem letu, nudili pomoč v blagu.

Pričakujemo od odbora ljubljanske podružnice, da bo tudi v bodoče s tako vneto zasledoval pomožno akcijo ter jo podkrepil z različnimi prireditvami.

Vsem sodelovalcem pa bodi izražena še enkrat javna zahvala, katero prinašamo tudi potom posebne izjave v naši današnji številki.

Naše gibanje.

Pozor podružnice. Izvršnemu odboru manjka precej izdatkov za članske knjižice in markice, ki jih je razposlal na podružnice. Nekatere podružnice drže že po leto dni dokaj nerazdeljenih knjižic. Vemo, da je težko tajnikom podružnic, ako se članstvo samo popolnoma nič ne zanima, da bi vsaj prišlo po svoje najpotrebnejše in zadostilo svoji dolžnosti glede članarine. Vendar je pa treba stvar na eden ali drugi način urediti. Kdor ne bo prišel v gotovem roku po knjižico, se ga sploh ne bo smatralo za člana.

Podružnice naj knjižice razdele in pošljejo čimprej izvršnemu odboru denar in obračun za knjižice in markice.

Tudi naj podružnice sestavijo obračune za prvo četrtletje ter naj jih takoj pošljejo izvršnemu odboru.

Pričakovati je, da so se člani že vsi pobrigali, da so vzeli pri podružnicah objave za vožnjo.

Zato naj podružnice pošljejo tudi izkaze izdanih objav za vožnje, v smislu izdane okrožnice z originalnimi podpisi dotičnih.

Izredni občni zbor. Izvršni odbor sklicuje pri podružnici v Metliki izredni občni zbor dne 21. junija t. l. ob 2. uri popoldne. Videti je, da se članstvo te podružnice, dasi ni tako maloštevilno, premalo zanima za našo stvar. Hočemo, da bodo vse podružnice delovale, zato pozivljamo članstvo metliške podružnice, da se izrednega občnega zbora udeleži polnoštevilno in naj odloči, ako hoče delovati, ali likvidirati. Kraj vršitve se še naznani.

Pri ponovnih nadpregledih. Izvršni odbor prejema razne prošnje za ponovne nadpreglede, ki ne odgovarjajo predpisom. Ni zadosti, ako kdo popiše sam, kakšno hibo ima in kako se mu je poslabšala. Treba je, da dokaže poslabšanje hibe potem zdravniškega spričevala. Pripomnimo, da v tem pogledu ni dobra izjava poljubnega hišnega ali drugega privatnega zdravnika. Za ponovne nadpreglede se mora izjaviti uradni (okrajni okrožni) zdravnik ali v avtonomnih mestih magistratni zdravnik. V dotičnemu spričevalu pa mora biti izrecno predlagano za ponovni nadpregled. Toraj ni zadosti, ako zdravnik konstatira samo diagnozo, brez vsakega predloga. To se dogaja večkrat.

znance, zdrave, kateri so ga pozdravljali in pomilovali.

Prišedši domov, je slišal grozno novice. Matere ni bilo več. Njegova uboga dobra mati mu je umrla tik pred njegovim prihodom. Niti sporočiti mu niso mogli, ker niso vedeli kje je.

Podal se je na grob in plakal. Toda ni videl več obličja svoje drage matere, ni je mogel objeti in ji povedati, da se je vrnil, dasi nesrečen, in da hoče ostati za vedno pri njej. Oplakoval je tiho gomilo. Zapuščen in osamljen se je potikal po vasi in živel v velikem pomanjkanju, od milosti soseseke. Tuga in nesreča ga je potrla in kmalu se je videlo, da se mu pozna zavrata neizprosna bolezen, katere kal je zadobil poleg težke telesne hibe v vojni. Zanj ni bilo več leka. Potikal se je od sosedo do sosedo, prezebal po oglih in gospodarskih poslopih.

Nekoč ga je rešila v sosedovih svistih bela smrt ter ga preselila za večno k svoji ljubljeno materi.

Doživel je svoje težko, a častno življenje na tem svetu in pretrpel bridko usodo.

Mirno in popolnoma neopaženo se je izvršil njegov pogreb.

Ni bilo sorodnikov, ni bilo vancev, nobene slave in skoro mihče ga ni spremlil k večnemu počitku.

Le neznamni zvonček iz vrhnih lin je dajal svoj otožni sočutni glas.

Za svoje delo pa je zaslužil drugje plačilo.

Prošnje, ki so popolne, dobiva pristojno deželno ali okrožno sodišče, ki stavi predlog vojnemu okrogu, ali se prosilec pokliče k ponovnemu nadpregledu ali ne.

Poravnajte naročnino. Že v prejšnji številki smo priložili položnice vsem tistim, ki imajo na dolgu naročnino. Prosimo, da poravnajo naročnino takoj, ker uprava rabi denarja. Upamo, da v tako važnem momentu našega vprašanja ostane vsak naročnik in pridobi še par novih. Naš list moramo povzdigniti, ker je najvažnejši za vsako vojno žrtev. Širite naš list tudi po restavracijah, kavarnah in drugih lokalih. Nabirajte ob vsaki priliki za tiskovni sklad!

Zdravljenje vojnih invalidov v Dolenjskih Toplicah. S 1. junijem t. l. se prične z brezplačnim zdravljenjem vojnih invalidov v Dolenjskih Toplicah. Oni invalidi, ki so dejansko potrebni zdravljenja v teh toplicah, naj predložijo čimprej svoje prošnje velikemu županu ljubljanske oblasti. Prošnje morajo biti opremljene z zdravniškim izpričevalom (oziroma potrdilom) sreskega ali okrožnega zdravnika, kjer se potrjuje, da je prosilec res potreben zdravljenja v Dolenjskih Toplicah ter da je bolezen, za katero se želi zdraviti v vzročni zvezi z njegovo invaliditeto. Prošnje, ki ne bodo v tem smislu opremljene, se ne morejo upoštevati. Poleg zdravljenja (kopanje in po potrebi mehanoterapija) se bo nudilo invalidom - bolnikom i brezplačna oskrba v invalidskem domu v Toplicah. Neposredno po prihodu v Toplice bo vsakega bolnika preiskal še kopalniški zdravnik, kateri bo določil dobo zdravljenja.

Podružnica Udruženja vojnih invalidov kraljevine SHS v Celju, priredi dne 7. junija t. l. veliko javno tombolo združeno s koncertom v mestnem parku. — Ker je čisti dobiček prireditve namenjen za podporni sklad podružnice, se vsa druga p. n. društva vljudno naprošajo, da na ta dan ne prirejajo enakih prireditev. — Odbor.

Dramatični odsek je igral Charlejevo tetko dne 10. maja t. l. zvečer ob 8. uri v dvorani na Ježici pri Ljubljani za ljubljansko podružnico. Igra je bila prilično še zadosti obiskana kljub temu, da so jo v letošnji sezoni na istem odru že igrali. Igralci so svoje vloge lepo izpopolnili. Navidezna Charlejeva tetka je vzbudila zopet polno smeha. V splošnem je opaziti pri vseh igralcih v vlogah popolno sigurnost. Podružnica UVI v Ljubljani se toplo zahvaljuje društvu »Orel« na Ježici za naklonjenost glede dvorane in posameznim članom za postrežbo. Zahvaljuje se tudi cenjenemu občinstvu za poset predstave in prosi nadaljne naklonjenosti.

Kredit za invalidski odsek. »Jutro« od 17. t. m. poroča, da je ministrstvo za socialno politiko v Beogradu poslalo po posebnem kurirju g. velikemu županu v Ljubljani za invalidsko pomoč znesek 240.000 Din. Denarja baje še ni tukaj in opozarjamo naše članstvo, da naj ne poprašuje, ker bo itak obveščeno, ako pride res denar. Tudi ako pride je nakopičenih že toliko starih prošenj, da bodo izčrpale vse in bo gotovo še premalo. Odposlanec izvršnega odbora je šel pred kratkim v Beograd, da izposluje kredit za pomoč našim vojnim žrtvam. Pri ministrstvu so mu obljubili nakazati, zato je mogoče, da se je denar sedaj nakazal. Vendar pa bi potrebovali, ako bi hoteli izplačati vse zaostanke, več milijonov. Tovariši in tovarišice, zato se ne zanašajte prav na veliko pomoč.

Brez članskih knjižic. Že lani smo obvestili, da je sklep celokupnega udruženja, da se ne more nikogar priznati za pravega člana, ako nima nove članske knjižice. Izvršni odbor in podružnice morajo tako postopati, da ne poslujejo pri takih članih, ki ne zadoste organizacijski dolžnosti. Ako nima članske knjižice, skoro gotovo tudi ni plačal članarine in je sploh malomaren. Izvršni odbor zavrača take prošnje, pri katerih se pokaže, da prosilec nimajo novih članskih knjižic. Zato se vse podružnice in članstvo opozarjajo, da vedno napišejo v prošnjah številke novih članskih knjižic. Treba je vpoštevati, da mora zavladati v tem pogledu red in da se organizacija izpopolni. Po dveh letih spraviti toliko skupaj, da si vsak nabavi novo člansko knjižico s sliko, ni taka težkoča.

Smrtna kosa. Tajnici ljubljanske podružnice ge. Acetto Tereziji je umrl starejši sin, ki je bolehal na pljučih. Lani se je zdravil na Golniku. Pokopali so ga 8. t. m. na ljubljanskem pokopališču. Prizadeti družini naše globoko sožalje.

Podružnica v Konjicah opozarja vse svoje člane in članice, da v lastnem interesu nemudoma poravnajo članarino, s katero so zaostali že več mesecev, drugače se jih bode v smislu pravil izključilo iz udruženja. Vabimo tudi vse tiste, kateri imajo nove članske knjižice s slikami, da nujno pridejo po uverenja za trikratno polovično vožnjo. Oni, kateri pa nimajo novih knjižic, naj takoj prinesejo slik. — Za podružnico odbor.

Všetnje vojaških let. Po raznih poročilih zaznavamo, da se državnim nameščeneem šteje vojaška služba v napredovanje in pokojnino. Časopisne vesti poročajo, da se všteta v službena leta samo kadrška služba, to je ona, katero je služil kdo aktivno. Na drugi strani pa se poroča zopet, da priznava državni svet vso vojaško službo, bodisi odsluženo kot kadrsko, ali tudi med vojno. V smislu členov 137 in 241 uradniškega zakona se mora všteti ves ta čas v službeno dobo. To pa zato, ker priznavajo vso vojaško službo poprej veljavni zakoni in sicer dvorski dekret št. 47388 od 2. decembra 1832, zakon od 27. decembra 1875 o vojaški oskrbi osobja c. kr. vojske, vojne mornarice in domobranstva ter dekret finančnega ministrstva št. 4847 od 7. februarja 1892.

Državni svet je pri prizivih radi nevračunanja vojaških let razsodil, da se mora pri prevedbi vzeti v poštev ves čas vojaškega službovanja v smislu člena 241 uradniškega zakona za odrejanje perijodičnih stopenj osnovne in položajne plače. Vsi državni uslužbenci, ki niso vložili pritožb v tem smislu na državni svet proti prevedbi, naj vložijo prošnje uradno potom svojih predstojništev za priznanje vojaških let. Prošnje so koleka proste.

Razno.

Iz Napoleonovega življenja. Nek italijanski finančni uradnik je izročil Napoleonu Velikemu osebno neko prošnjo. Napoleon ga je vprašal, kako se piše: »Rubbia, Veličanstvo«, odgovori uradnik. — »Kaj ne, Vaše ime pride od italijanske besede »rubar« (krasti)? — »Veličanstvo, jaz se pišem z dvema »b«! — »To se pravi, reče Napoleon »še bolj krasti«. — Napoleon je ustanovil zavod za vzgojo osirotelih hčera oficirjev. Nekega dne si ogleda ta zavod in vidi, da se deklice vzgajajo na starokopiten način. Jezen vsled tega, očita to voditeljici, ki pa točno odgovori: »Veličanstvo, deklice nimajo mater.« — Napoleona je sicer presenetil ta točni odgovor, toda ukazal je tudi točno: »Gospa, Vaša dolžnost je, da preskrbite deklicam matere!« — Napoleon Veliki je imenoval nekoč v prisotnosti svoje soproge njenega očeta, avstrijskega cesarja, »ganache« (tepec). Prvotno pomeni ta beseda konjsko čelust. Cesarica ni vedela, kaj pomeni ta beseda in je prisotnega ministra vprašala za pomen. Minister je bil v precejšnji zadregi, toda izmotal se je in dejal, da pomeni beseda »ganache« človeka, ki je zelo duhovit in izboren govornik. Cesarica, opazeč ministrove zadrego, je pozneje poizvedela drugod, kaj pomeni beseda »ganache«. Ko se je dotični minister odlikoval nekoč z duhovitim in izbornim govorom, mu je cesarica z mirnim obrazom čestitala z besedami: »Gospodine minister, Vi ste največji »ganache« sedanjosti. Kako je bilo ministru pri srcu po teh besedah, si lahko mislimo.

Italijanski letalci zginili v afrikanskih puščavah. — Italijansko vojaštvo v Libiji ob afrikanski obali si dovoljuje tudi polete preko egipčanskih mej, da poizveduje, kaj delajo sosedji, s katerimi odnošaji niso kar najpristrčnejši. Pred nekaterimi tedni je odplul zopet neki italijanski aeroplan z majorjem Capuzzo in tremi drugimi častniki na obmejno poizvedovalno službo. Letalci pa so izgubili pravo smer, zašli so v puščavo Solum, kjer so bili prisiljeni spustiti se z letalom na zemljo. Od takrat o njih ni sledu. Sedaj so po dolgem poizvedovanju v puščavi našli drugi letalci Capuzzovo letalo in tudi sledove častnikov v pesku, iz česar se da sklepati, da so poskušali priti peš do morske obale. Tega pa niso dosegli, kajti že po par kilometrih je bila ta sled zabrisana z drugimi sledovi. Zajela jih je najbrž kaka karavana afrikanskih domačinov in zna Bog, kaj se je z njimi zgodilo.

150 let star možakar! — V Rimu se je pojavil starček, ki zatrjuje, da je najstarejši človek na svetu. Ako so njegovi podatki točni, bo to tudi res. Mož ima potemtakem 150 let na hrbtu. Pravi, da je rojen leta 1774, da se piše Zoro Agu, da je bil pred 4 leti še paznik pri

težakih v Konstantinoplju, katero službo je dolgo, dolgo opravljal. Oženil se je menda 27 krat, iz vseh teh zakonov pa ga je Bog obdaril s 23 otroci, od katerih živi še ena 67 let stara hči. Tudi zadnja žena še živi in je stara 85 let. Najstarejši sin pa je umrl pred par meseci in je bil 97 let star. Prvič se je poročil baje leta 1797. Možakar opisuje način svojega življenja: pravi, da je vedno veliko delal, zmerno jedel, alkohola ni užival, pa tudi ne pil kave in kadil tobaka. Sedaj je na poti preko Italije in Francije v Južne Ameriko. — Nemogoče to ni!

MUHA.

Na angleškem dvoru prince zelo strogo vzgajajo in smejo govoriti le, če jih kdo vpraša. Tako je sedel nekoč kralj Edvard VII. (1901—1910) v krogu najožjih prijateljev v palači Buckingham pri obedu. Med obedom je naenkrat zavpil mladi njegov vnuk: »Oh, dedek!« —

Ni pa smel stavka izgovoriti; takoj so namreč pri mizi nehali govoriti in stari oče ga je strogo pokaral: »Otroci morajo biti tiho in poslušati!«

Nastala je neka tesnoba pri mizi in nič več niso mogli prav govoriti. Kralju, ki je imel svojega vnuka zelo rad, je bilo žal, da je bil tako osoren, in prijazno je vprašal mladega hudo delca:

»No, sedaj mi pa lahko poveš, kaj si pravzaprav hotel.«

»Sedaj je pa že prepozno, dedek«, je odgovoril princček, malo v zadregi.

»Prepozno? Zakaj pa?«

»No, v tvoji solati je bila mrtva muha, hotel sem te opozoriti nanjo, sedaj si jo pa že pojedel!«

Pogoji za žrebanje dobitkov srečk Dubrovniške efektne loterije Udruženja vojnih invalidov kraljevine SHS, podružnice v Dubrovniku, (Dalmacija).

(Dovoljena z odobrenjem ministra za kmetijstvo in vode broj 2610-I. od 26. januarja 1925.)

Ta loterija ima 60.000 srečk z 250 dobitki in sicer 227 v gotovini, 23 pa v premičninah in nepremičninah.

Dobitki so sledeči:

Največji dobiček: dvanadstropna hiša v lepi legi s 6 sobami, kuhinjo in pritliklinami, z vodo in električno napeljavo.

Premičnine:

1. Pohišтво iz bukovega lesa: 1 velika, 1 mala omara, 1 velika miza, 6 stolov preoblečenih z usnjem.
2. Kompletna spalna soba iz bukovega lesa, 2 postelji, 2 omari, 2 nočni omarici, 1 kristalno ogledalo.
3. Spalna soba: 1 postelja, 1 omara, 1 nočna omarica in umivalnik.
4. Kuhinjsko pohišstvo: 1 omara, 1 mizica, 2 stola, štelaza in klop.
5. Singer šivalni stroj.
6. Turški namizni prt (z zlatom vezan).
7. Turški manjši namizni prt.
8. Turški manjši namizni prt.
9. Velika perzijska preproga.
10. Preproga za divan.
11. Toaletna garnitura za potovanje.
12. »Manieur« škatlja.

13. 10 srečk, od katerih vleče vsaka po eno usnjato damsko torbico (tu se vleče 10 številčk). Vsi predmeti so popolnoma novi.

V gotovini:

1. 27 dobitkov po 200 Din.
2. 100 dobitkov po 150 Din.
3. 100 dobitkov po 100 Din.

Žrebanje 5. septembra 1925.

Cena srečki 10 Din.

Izročitev, oziroma izplačevanje dobitkov se vrši na dan vlečenja, najkasneje pa v roku 90 dni po žrebanju. Vsi dobitki so prosti odbitkov davka, razun glavnega, ki se mora podvreči zemljiškoknjižnemu vpisu.

Izžrebane številke se objavijo v »Ratnem Invalidu« in drugih listih. Loterija je pod državnim nadzorstvom. Čisti dobiček je namenjen za siromašne žrtve.

Naročila iz cele države se pošiljajo na

Efektno loterijo U. V. I., Dubrovnik, ulica izmedju Polača 352.

Odgovorni urednik: Peček Janez.

Tisk tiskarne Makso Hrovatin, Ljubljana.